

Сімейні цінності в Луцьку підтримали концертом

У Палаці учнівської молоді міста Луцька 14 травня відбувся концерт на підтримку сімейних цінностей музичного гурту «Місія 3:16». Цього року музиканти організували всеукраїнський тур із виступами у дванадцяти містах України під гаслом «Всі разом за справжнє кохання!».

Українцям пропонують роботу у «Facebook»

Рекрутери з «Facebook» приїжджали у Львів на IT-фестиваль «De:coded», аби прицінитися до підростаючих українських фахівців. Інженер-програміст Остап Коркуна з американської «Facebook» розповів, що приїхав, аби показати українцям, що така робота для них цілком реальна. «Крім мене, у нашому відділі в Каліфорнії працює ще чотири інженери з України», — розповів Коркуна.

У миротворчих місіях багато військових гинуть через власну необережність

З 1992 року Україна як незалежна держава бере участь у миротворчих операціях ООН. Наші військовослужбовці побували в 14 місіях, завдання яких — спонукати чи примушувати до миру, гарантувати доставку гуманітарної допомоги та безпеку в «гарячих точках». Вважається, що миротворчі вторгнення — це найбільш дієва схема впливу на конфліктні ситуації у світі. Українських контрактників за кордоном поважають і дуже цінують як фахівців. Загалом через місії ООН пройшло 37 тисяч військових Збройних сил України.

29 травня відзначається міжнародний День миротворців ООН. У цей день колишні та нинішні миротворці пригадують тих, хто, намагаючись зупинити війну в чужій країні, віддав за це життя. За даними ООН, у миротворчих місіях загинуло 1754 військовослужбовці, з яких 44 — українці. Учасник миротворчих місій ООН із Волині Ігор Терещенко напередодні, можна сказати, професійного свята зустрівся зі студентами Волинського обласного ліцею з посиленою військово-фізичною підготовкою. Він розповів майбутнім офіцерам історію своїх небезпечних закордонних вилазок заради миру.

— Призвали на строкову службу в травні 1988 року. А вже у 1990-му потрапив у Азербайджан, де розгорілася війна, — почав свою хроніку Ігор Ілліч. — Там у бойових діях брав участь три місяці. Потім звільнився у запас, а в 1994 році пішов на контрактну службу та розпочав миротворчу діяльність у Югославії. Відслужив дві ротации — 15 місяців — на посаді водія. Обслуговував чекпости — блокпости: возив нашим хлопцям харчі, пальне. Найвіддаленіша точка була за 100 км. Кожного дня з командиром взводу об'їжджали таку територію. В 95-му Хорватія зайняла Сербську Країну, і нас стали готувати до виводу. Наступного року ми покинули Югославію. Це була найнебезпечніша місія. Сербі — народ дружельюбний, а от хорвати нас просто ненавиділи. Один необережний крок — і можна було нарватися на міну. Головне — дотримуватися маршруту, їхати тільки асфальтовою

дорогою, бо звернеш на ґрунтову — не дай Боже, щось станеться, і батькам навіть «смертельну» компенсацію не заплатять.

— Наступна країна — Південний Ліван, у 2000 році, — продовжує волинський миротворець. — Там відслужив два роки: рік на посаді заправника в автомобільному взводі, а наступного року взяли в міжнародну військову поліцію, бо на розмовному рівні вивчив англійську мову. Разом зі мною туди потрапили ще троє українців. Ми служили в столиці Лівану — Бейруті. Патрулювали в прикордонній із Ізраїлем зоні.

— Двічі був у Іраку. Перший раз — у військовій поліції: конвоювали американські бензовози з нафтою, — веде оповідь далі Ігор Терещенко. — Також патрулювали в місті Аль-Кут разом із американськими солдатами. Ситуація там була дуже напружена. Майже щовечора — мінометні обстріли.

Далі я брав участь у миротворчій операції в Лівані — у вертольотному загоні. Це була найлегша ротация, навіть без автоматів обійшлося. У вихідні возив офіцерів-льотчиків купитися на океан. Єдине — дітей тамтешніх шкода. Приходять і просять «чоп-чоп», тобто їсти. Раз чимось пригостиш, другий, а на третій вони вже прямо під машину кидаються.

Небезпека, пояснив миротворець, іде не тільки від бойовиків, які затіяли заворушення у своїх країнах. Багато контрактників загинули через власну необережність.

— Наприклад, в Іраку один хлопчина повернувся з ідальні, зарядив снайперську гвинтівку та поклав на ліжко. А інший прийшов, хотів пожартувати, натиснув на спуск і поцілюв у живіт напарникові, — описує криваву випадковість військовий.

Ще один випадок. У Югославії взвод миротворців їхав на розмінування. А назустріч машині йшли хорватські солдати. Уступити дорогу вони не захотіли. Водій теж не став чекати, вирішив об'їхати, з асфальту звернув у пісок і натрапив на міну. Водія контузило, в командира взводу перетинки полопали, а з 16 солдатів тільки п'ятеро вижили.

Та найстрашніше, коли гинуть

Миротворець із Волині Ігор Терещенко

знайомі, — продовжує миротворець. — У Югославії служив іще хлопчина з мого села, Саша. Одного ранку дає мені гроші, щоб я передав його матері, та листа для коханої. За кілька годин, іще я не встиг оформити документи на відпустку, привозять його пораненого товариша, а сам він лишився лежати, де застала міна. Така процедура — підтвердити загибель на службі, щоби батькам виплатили сто тисяч доларів. Усе робив правильно, зачепив «кішку» за каналізаційний люк, смикнув, а виявилось, що там міна-пастка — стрибачка. Він почув, як міна вистрибує, та закрив собою іншого хлопця, в якого двійко дітей. Сашка розірвало повністю, а другий залишився без руки та з роздробленим коліном. Знаємо, що жінка отримала 70 тисяч доларів за його каліцтво. То поки були гроші, то трималася хати, а ось уже років п'ять не відомо, де він і чи ще живий.

Зараз Ігор Терещенко головує у селі Прилісне Маневецького району. Каже, громада обрала, отже, треба виправдати довіру. А на українську армію ображений.

— До пенсії мені не вистачило півтора року, прослужив 18 із половиною: 10 років — календарних, 8,5 — пільгових. Та законотворці наші випустили директиву, яка гласить, що військовим, які вже двічі були за кордоном, виїзди заборонені. Я ж відбув дев'ять ротаций, — пояснює миротворець. — Я звільнився. Просто образливо — коли десь починаються бойові дії, в першу чергу їдуть прості солдати й офіцери, а високопоставлене начальство своїх дітей, онуків пускає вже на третю ротацию. А тепер мені кажуть: ти заробив уже, дай іншим поїздити.

Начальник ліцею полковник Павло Боснюк зауважив, що близько 10% українського миротворчого контингенту — волиняни:

— Майже кожен населений пункт області має людей, які були в місіях ООН. За рік спробуємо відшукати всіх миротворців із Волині, записати їхні розповіді, зібрати фотографії й особисті речі та влаштувати у ліцеї музеї.

Ольга ЮЗЕПЧУК

■ ПЕРЕВІРКИ

В обласному центрі у річки спускають стічні води

Відділ екології Луцької міської ради спільно з екологами, санітарно-епідеміологічною станцією, іншими фахівцями проводить перевірки стану міських водоемів. Саме у весняний період це питання потребує більш прискіпливої уваги з боку екологів, адже впродовж зими у руслах і природоохоронних зонах річок накопичується чимало сміття та побутових відходів.

Через місто протікає судноплавна річка Стир, у яку впадають її притоки: Сапалаївка, Омеляник і Жидувка. Загальна площа водоохоронних зон річок, що протікають територією міста, становить 450 га. Площа водних об'єктів Луцька — понад 100 га. Також у місті обліковано близько сотні артезіанських свердловин господарсько-питного водопостачання.

За інформацією відділу екології, під час перевірок виявлено численні стихійні сміттєзвалища,

розорювання та самозахоплення земель у водоохоронних зонах, відведення неочищених стічних вод безпосередньо в русла річок, підключення господарсько-побутової каналізації в зливову мережу, влаштування гноєсховищ.

Крім того, під час нересту мешканці міста незаконно встановлюють сіті. Оперативною групою в ході перевірок було вилучено шість великих і п'ять малих сіток.

■ НАВЧАННЯ ЗА КОРДОНОМ

Українські студенти втікають від нашої освіти в Польщу

Ефект від дій нинішніх керівників Міністерства освіти і науки почали відчувати не тільки в Україні, а й за кордоном. Першими — поляки. Тільки, на відміну від українців, наші західні сусіди можуть із цього приводу радіти:

як розповіли «Дзеркалу тижня» у Посольстві Польщі в Україні, у нинішньому навчальному році в цій країні гримуть граніт науки вже 2,5 тисячі українців. Понад те, українці у Польщі — найчисленніша група серед іноземних студентів. Після нас — білоруси, норвежці та шведи.

Польська статистика констатує постійне зростання числа іноземних студентів. Якщо у 1990-1991 роках у РП навчалось 4259, то у 2009-2010 роках — 17 тисяч абітурієнтів з-за кордону. 21,5% іноземних студентів — українці, білоруси та литовці.

Зрозуміло, що найбільше приваблює наших земляків безкоштовність навчання. На сьогодні двісті українців навчаються у Польщі саме на таких умовах.

■ НЮАНСИ ОРГАНІЗАЦІЇ

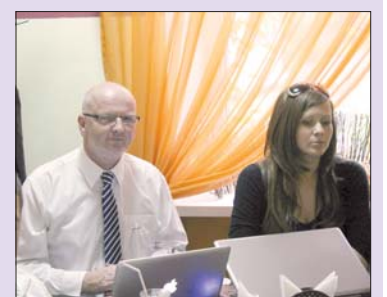
Фестиваль сім'ї у Луцьку не відбувся, та Містер Шлюб прилетів

У Міжнародний день сім'ї до Луцька завітав ініціатор і засновник міжнародного руху за сімейні цінності Річард Кейн. Містер Шлюб, як його називають у світі, прилетів із Великобританії для участі в урочистому відкритті Тижня подружжя на Волині, яке було заплановане на 15 травня. Однак, у зв'язку з Днем пам'яті жертв політичних репресій, проведення всіх розважальних заходів цього дня обмежили. Про це стало відомо лише 13 травня по обіді. Саме з цих причин Фестиваль сім'ї переноситься на 22 травня.

Річард Кейн усе ж поспілкувався з організаторами Тижня подружжя у Луцьку та журналістами. Як розповів гість із Британії, 15 років тому виникла ідея привернути увагу суспільства до сімейних цінностей. «У мого товариша почалися проблеми у стосунках із дружиною, — розповів містер Кейн. — Друг сказав, що вони з жінкою просто віддалились одне від одного. Тоді я подумав, що було б добре, щоб у певний час медіа з усієї країни нагадували людям про цінність шлюбу та сім'ї. Так народилась ідея Тижня подружжя».

Зі слів Річарда, щороку Англія витрачає 40 мільярдів євро на підтримку сімей, які розпадаються.

Директор Луцького міського центру соціальних служб для сім'ї,

дітей та молоді Ліна Галан каже, що українські й іноземні сім'ї у своїх проблемах ідентичні. «В Україні ні чимало сімей, де пари більше уваги приділяють бізнесу, іншим справам, а тому часто сім'я відходить на другий план, — говорить Ліна Галан. — Натомість більшість сімей, які довгий час перебувають в економічній скруті, нічого не роблять, аби виправити ситуацію. Дівчата сьогодні хочуть вийти заміж лише за самодостатнього, матеріально забезпеченого чоловіка. Молодь усе частіше віддає перевагу цивільному шлюбу».

Сьогодні Тижень подружжя вже святкують у 15 країнах світу. Серед них, окрім України, — Ірландія, Англія, Німеччина, Румунія, США, Угорщина, Італія, Австралія, Словаччина, Нідерланди, Швейцарія. Подекуди це свято набуло національного масштабу.

Фотовиставка у ліцеї з посиленою військово-фізичною підготовкою

■ МІЖНАРОДНА КОНФЕРЕНЦІЯ

Археологи розповіли історію Маневиччини від неоліту до наших днів

Нещодавно у Маневичах відбулася XXXVIII Міжнародна наукова історико-краєзнавча конференція «Минуле і сучасне Волині та Полісся. Волинське Полісся та Маневиччина в європейській та українській історії». Конференція збирала істориків і краєзнавців із різних куточків країни, які розкрили історію Маневиччини від неоліту до наших днів.

Також під час проведення конференції відбулася європейська акція Маневичького краєзнавчого музею

«Ніч у музеї», фольклорне дійство «Полісся єднає народи», майстер-класи «Поліські візерунки» (плетіння постолів, писанкарство, вишивка хрестиком і напівхрестиком, ткацтво). Волинських археологів на конференції представляв Олексій Златогорський із доповіддю «Нові археологічні дані про монастир у селі Мала Осниця». За матеріалами конференції видано збірник, який можна придбати у Волинському краєзнавчому музеї.

